

ar slovar
tomije in kirurgije v Ljubljani, pozneje ga srečujemo kot stalen referen v Kopitarjevih spisih in pismih. V predgovoru II. dela svoje zgodovine Linhart z obžalovanjem premišlja o Slovanih, «kaj pomenijo za Avstrijo in kaj bi lahko pomenili». Njegovo kritičnost označuje to, da obžaluje, da je v veliki slovar ruske akademije (Petrograd 1786) zašel kot slovanski jezik tudi «ilirski, dočim se pojavlja pravi ilirski, ki ni slovanski, potem tudi pod imenom albanski».

(Dalje prihodnjič.)

PASTUŠKIN:

LJUBOSUMNA.

A njej uhaja vzdih na vzdih,
v uho potajno mi šepče:
«V poljubih teh razpaljenih
je ni, je ni — najvišje sreče.

Težak mi sum ne da miru,
da ti le ude moje ceniš;
za to, kar tli v očeh mi tu,
za dušico se malo meniš.

Ko ti tako drhtim v rokáh
od vneme tvoje vsa brezumna,
me lastne je lepote strah
in vsa sem nanjo ljubosumna.»

Pobijam sum: «Kaj le v očeh
vsá tvoja dušica je skrita?
Iz vseh prebelih udov teh
le dušica se tvoja svita.

Naj šine v ta, naj v oni kot,
nikjer ne more mi uteči,
s poljubi srebam jo povsod,
v poljube znam jo vso nastreči.»

In više slast zaplapola,
zdaj ni več samo nebotična,
skoz nebes šviga do Boga
in je vse več kot le pravična.

Sledu več ljubosumja ni,
v molitev združena sva eno:
«Zahvaljen, Oče, da ljudi
si ustvaril nas moža in ženo!»

